

Sygn. akt II Ka 124/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu – II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący	-	SSO Jacek Klęk
Protokolant	-	staż. Magdalena Majewska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Sieradzu Ryszarda Kostrzewy, po rozpoznaniu w dniu 25 VI 2014 r. sprawy: **M. D.** oskarżonego o czyny z art. 244 kk i in., na skutek apelacji prokuratora od wyroku Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli z 27 marca 2014 r. w sprawie II K 54/14,

na podstawie art. 437§1 i §2 kpk oraz art. 638 pkt 1 kpk a także art. 627 kpk w zw. z art. 634 kpk

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, iż:

a) uchyla rozstrzygnięcie z pkt 3.

b) przyjmuje, iż przypisanym w pkt 2. czynem oskarżony wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 65§1 pkt 1 kw i w miejsce orzeczonej kary 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, na podstawie art. 65§1 pkt 1 kw wymierza mu karę 400 (czterystu) złotych grzywny;

c) pomija z pkt. 4. słowo „łącznej”, a długość okresu próby obniża do 3 (trzech) lat;

2. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. Zasądza od M. D. na rzecz Skarbu Państwa:

a) 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem opłaty za obie instancje oraz

b) 20 (dwadzieścia) złotych tytułem wydatków postępowania odwoławczego.

Sygn. akt II Ka 124/14

UZASADNIENIE

Wniesionym 28 lutego 2014 r. do Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli aktem oskarżenia Prokurator zarzucił M. D. to, że:

I W dniu 07 listopada 2013 roku około godziny 17:28 w Z. na ulicy (...) nie zastosował się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Zduńskiej Woli wyroku z dnia 02 marca 2012 roku sygn. akt. II K 229/12 zakazu prowadzenia pojazdów i kierował rowerem po drodze publicznej,

tj. popełnienie przestępstwa z art. 244 kk;

II W dniu 07 listopada 2013 roku w Z. w pomieszczeniu Komendy Powiatowej Policji w Z. podał dane i podrobił podpis R. D. na dokumencie z użycia alkometru czym skierował przeciwko wymienionemu ściganie o przestępstwo, tj. popełnienie przestępstwa z art. 270 § 1 kk i art. 235 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Wyrokiem z 27 marca 2014 r. wydanym w sprawie sygn. akt II K 54/14 Sąd Rejonowy w Zduńskiej Woli uznał oskarżonego M. D. za winnego zarzucanych mu czynów i za to wymierzył oskarżonemu:

- 1) za czyn I, na podstawie art. 244 kk karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
- 2) za czyn II, na podstawie art. 235 kk w zw. z art. 11§3 kk karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

Na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 i 2 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego karę łączną 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie, na podstawie art. 69§1, 2 i 4 kk oraz art. 70§1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił na okres próby 4 (czterech) lat. Na podstawie art. 71§1 kk Sąd wymierzył oskarżonemu karę 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych. Jednocześnie Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 260 (dwieście sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 90 (dziewięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu wydatków.

Apelację od powyższego wyroku – w całości na niekorzyść oskarżonego – złożył Prokurator Rejonowy w Zduńskiej Woli zarzucając orzeczeniu:

I obrazę prawa materialnego w postaci naruszenia norm art. 11§2 kk w zw. z art. 235 kk polegający na orzeczeniu kary za zbiegające się przestępstwa z art. 270§1 kk i art. 235 kk na podstawie przepisu art. 235 kk, który przewiduje karę łagodniejszą zamiast kary na podstawie art. 270§1 kk, który przewiduje karę najsurowszą;

II obrazę przepisów prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 413§1 pkt. 4 kpk polegający na przytoczeniu opisu czynu 2. wyroku – podrobienia dokumentu nie zawierające opisu znamion przestępstwa i nie zawarcia sformułowania „w celu użycia za autentyczny”.

W konkluzji apelacji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. W toku rozprawy apelacyjnej stający oskarżyciel zmodyfikował petitum żądając zmiany zaskarżonego wyroku poprzez korektę podstawy wymiaru kary wymierzonej w pkt. 2.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżyciela publicznego jest jedynie częściowo zasadna, jednak jej wniesienie, z uwagi na fakt, iż kwestionowane rozstrzygnięcie dotknięte jest obrazą prawa materialnego skutkującą koniecznością zmiany wyroku po myśli art. 440 kpk, w kierunku przeciwnym od postulowanego przez oskarżyciela publicznego, doprowadziło do zmiany w zakresie kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu w pkt. 2. czynu.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż ustalenia Sądu meriti nie nasuwają zastrzeżeń co do zasadności. Sąd w sposób spełniający wymogi Kodeksu postępowania karnego przeprowadził postępowanie, a orzekając uwzględnił ogół ujawnionych dowodów oceniając je z poszanowaniem zasad logiki oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Powyższe upoważnia do stwierdzenia, iż Sąd Rejonowy zasadnie uznał, że wina i sprawstwo oskarżonego nie budzą wątpliwości. Także skarżący nie kwestionuje we wniesionym środku odwoławczym ustaleń co do faktów, ograniczając się jedynie do kwestionowania prawidłowości sformułowanego w orzeczeniu opisu czynu przedstawionego w pkt. II zaskarżonego wyroku podnosząc tym samym zarzut obrazy art. 413§1 pkt. 4 kpk.

Abstrahując od przedmiotu niniejszego postępowania Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko oskarżyciela publicznego, iż skazanie za występki z art. 270 kk (fałszerstwo materialne dokumentu) wymaga wskazania w opisie czynu wszystkich jego znamion, w tym i sprecyzowania, czy sprawca dokonał tego czynu używając podrobionego dokumentu czy też dokument podrobił w celu użycia za autentyczny.

Niewątpliwie Sąd Rejonowy dopuścił się w tej mierze obrazy prawa materialnego, zaś zarzuty skargi apelacyjnej są słuszne, tyle tylko, że nie mogą skutkować postulowanym rozstrzygnięciem. Rzecz w tym, iż całokształt okoliczności niniejszej sprawy wyklucza możliwość przypisania oskarżonemu czynu penalizowanego w art. 270§1 kk i 235 kk. Występek z art. 270§1 kk przewiduje trzy sposoby dopuszczenia się fałszu materialnego dokumentu – są to podrobienie dokumentu, jego przerobienie lub użycie dokumentu podrobionego bądź przerobionego jako autentycznego. Z kolei sprawca przestępstwa stypizowanego w art. 235 kk musi działać w zamiarze bezpośrednim skierowania przeciwko określonej osobie postępowania karnego poprzez tworzenie fałszywych dowodów. W realiach niniejszej sprawy, których skarżący nie kwestionuje, oskarżony M. D. podał nieprawdziwe dane, co do tożsamości własnej do protokołu użycia alkometru, a zatem złożył niezgodne z prawdą oświadczenie na dokumencie pod względem formalnym autentycznym, bowiem pochodzącym od organu uprawnionego do jego sporządzenia (funkcjonariusza policji). Podając się za brata R. D. oskarżony działał z zamiarem uniknięcia odpowiedzialności karnej za czyn przypisanym mu w pkt. 1. zaskarżonego wyroku, co wynika wprost z wyjaśnień złożonych przez niego w toku postępowania przygotowawczego. Zachowanie oskarżonego sprawdzało się zatem jedynie do podania nieprawdziwych danych, co do jego osoby i potwierdzenia powyższych informacji własnoręcznym podpisem. W tym miejscu warto podkreślić trzeba, że protokół użycia alkometru jest czynnością pozwalającą na ustalenie stanu nietrzeźwości sprawcy, zatem złożenie przez osobę nieprawdziwego podpisu nie zmienia formy i treści tego dokumentu, nie ma więc także wpływu na jego autentyczność. W tych warunkach trudno uznać, by postępowanie oskarżonego przybrało postać podrobienia, czy przerobienia dokumentu i to w zamiarze posłużenia się nim jako autentycznym, tworzenia fałszywego dowodu. W szczególności nie sposób przyjąć, by motywem jaki kierował sprawcą było skierowanie w ten sposób postępowania karnego przeciwko bratu, skoro oskarżony wyraźnie temu zaprzeczył w toku przesłuchania.

Zważywszy powyższe należy zatem skonstatować, iż jedyną słuszną alternatywą jest potraktowanie zachowania M. D. w kategoriach wykroczenia przewidzianego w art. 65§1 pkt. 1 kw, tj. wprowadzenia w błąd organu państwowego upoważnionego do legitymowania, co do tożsamości własnej. Wprowadzenie w błąd może przy tym nastąpić za pomocą słowa, pisma, zatajenia prawdziwego stanu rzeczy albo takiego zachowania, które prowadzi do błędnych wniosków przez uprawniony do żądania danych osobowych organ państwowy (komentarz do art. 65 k.w. Wojciech Jankowski). W tym miejscu wato przytoczyć treść wyroku Sądu Najwyższego, a mianowicie – działanie sprawcy polegające na podpisaniu się nazwiskiem innej osoby na protokołach zatrzymania i przesłuchania sprawcy wykroczenia, nie może być uznane za podrobienie dokumentu w rozumieniu art. 270§1 kk – sprawca nie sporządził przecież dokumentu przy zachowaniu pozorów, że pochodzi on od innej osoby. Działania sprawcy, który podaje nieprawdziwe dane osobowe, co do swoje tożsamości, a następnie podpisuje się nieprawdziwym imieniem i nazwiskiem, przy czym dzieje się to przed tym samym organem państwowym (Policją) i w ramach tego samego postępowania o wykroczenie, wyczerpuje jedynie znamiona wykroczenia określone w art. 65§1 kw. Zważywszy na elementy strony podmiotowej, zachowanie oskarżonego nie może być kwalifikowane jako występek z art. 235 kk. Sprawca tego występkę, poprzez „podstępne zabiegi”, musi działać w zamiarze bezpośrednim skierowania przeciwko określonej osobie ścigania o czyn niepopołniony (wyrok SN z dnia 17 września 2002 r., IV KK 240/02; System Informacji Prawnej LEX nr 74386).

Powyższe zdecydowało o zamianie kwestionowanego wyroku w zakresie kwalifikacji prawnej zarzucanego mu w pkt. II czynu, który zakwalifikowano jako wykroczenie z art. 65§1 pkt 1 kw.

Ustawa stanowi, że wykroczenie przewidziane w art. 65§1 kw jest zagrożone karą grzywny. Uwzględniając powyższe, Sąd Okręgowy kierując się dyspozycją art. 24§1 kw oraz art. 33 kw, bacząc na dochody i możliwości zarobkowe oskarżonego, wymierzył M. D. za czyn z art. 65§1 pkt. 1 kw karę 400 złotych grzywny. Kara ta jest współmierna do stopnia zawinienia oraz stopnia społecznej szkodliwości czynu, w pełni realizując przypisane jej cele tak wychowawcze jak i szczególnie – prewencyjne.

Konsekwencją powyższej zmiany było rozwiązanie orzeczenia o karze łącznej (pkt. 1.a). Tym samym, z uwagi na fakt, że przepisy prawa nie przewidują możliwości łączenia kary grzywny z karą pozbawienia wolności a przy tym nie pozwalają też na łączenie kary wymierzonej za wykroczenie z karą orzeczoną za przestępstwo, Sąd zmodyfikował rozstrzygnięcie

w przedmiocie długości okresu środka probacyjnego. W rezultacie wykonanie wymierzonej za występki z art. 244 kk kary 6 miesięcy pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres nie 4, a 3 lat próby. Sąd biorąc pod uwagę brzmienie art. 69§1 i 2 kk, a w szczególności wymiar warunkowo zawieszonej kary, uznał że trzyletni okres próby jest wystarczający dla osiągnięcia celów kary i zapobieżenia powrotowi M. D. do przestępstwa. W ocenie Sądu Okręgowego wobec oskarżonego nadal istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna uzasadniająca przekonanie, że nie wejdzie on ponownie w konflikt z prawem.

Po dokonaniu opisanej powyżej zmiany, w pozostałej części zaskarżony wyrok – wobec braku uchybień procesowych określonych w art. 439§1 kpk – należało utrzymać w mocy.

O wydatkach poniesionych w postępowaniu odwoławczym rozstrzygnięto w oparciu o art. 638 pkt. 1 kpk, 627 kpk oraz 634 kpk. w zw. z art. 8 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądzając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 240,00 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem opłaty oraz 20,00 (dwadzieścia) złotych tytułem wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym.